

Interviu cu maestrul emerit al sportului GHEORGHE IANCU despre campionatul mondial de parașutism și pregătirile sportivilor noștri

A cum, primăvara, aerodromul Clinceni seamănă cu un uriaș stup de albine. Din fața spațiilor hangare vin și pleacă în zumzetul motoarelor suptele avioa-

ÎN JURUL „PUNCTULUI FIX“

ne de antrenament și concurs. Pe culoarele nevăzute ale înălțimilor lucrează intens sportivii zborului cu motor, planoriștii, parașutiștii. Aceștia din urmă se pregătesc în vederea campionatului mondial de parașutism care va avea loc între 24 iulie și 6 august pe aerodromul Mockau din Leipzig. Profităm de o mică pauză la „punctul fix“ și adresăm maestrului emerit al sportului Gheorghe Iancu câteva întrebări în legătură cu acest important eveniment din lumea sportului aviatic.

— După câte știm, sîntem informați, anul acesta sportivii parașutiști vor avea un sezon bogat în întreceri. Cea mai mare, se înțelege, va fi a 8-a ediție a campionatului mondial. Ce ne puteți spune referitor la această mult așteptată competiție?

— „Mondialele“ pentru care ne pregătim sînt organizate de Aeroclubul R.D. Germane, sub auspiciile Federației Aeronautice Internaționale. Va fi un eveniment cu atât mai însemnat pentru parașutismul mondial, cu cît în ultimul an Comisia internațională a forului de specialitate a adus modificări esențiale regulamentului de concurs.

— Adică?...

— Rezultatele obținute de concurenți vor fi cotate la fiecare probă separat, atribuirea punctelor făcîndu-se după graficul Aeroclubului R.D.G. Astfel, rezultatul maxim pentru fiecare salt va fi de 250 de puncte, în loc de 200, cum era înainte. Bunoară, la salt individual acrobatic, de la altitudinea de 2000 m cu deschiderea întîrziată de la 25 la 30 secunde și executarea a trei grupe de figuri, punctajul nu se va mai acorda după sistemul vechi de „maximum 200 puncte, plus o bonificație de 5 puncte pentru fiecare din cele 9 secunde“ (deci 200+45 p), ci se va ridica la 250 puncte, dacă evoluția a fost executată în 11 secunde.

— În afară de „acrobație“, ce alte probe mai sînt incluse în programul actualelor campionate mondiale?

— Saltul de precizie în grup, de la altitudinea de 1000 m cu deschiderea parașutei între 0 și 10 secunde și saltul individual (tot de precizie), de la altitudinea de 1000 m cu deschiderea între 0 și 10 secunde. La aceste două probe se vor lua în considerație (pentru atribuirea punctajului) cele mai bune trei din patru salturi.

— În ce stadiu de pregătire se află lotul pe care îl antrenezi?

— Anul acesta parașutiștii și-au început ceva mai devreme activitatea în aer liber. O primă verificare a stadiului de pregătire a sportivilor am făcut-o săptămîna trecută, cu ocazia fazei regionale a campionatului republican de parașutism. Rezultatele au fost multumitoare. Urmează diferite concursuri de verificare și selecție, care vor culmina cu întrecerile internaționale de pe Clincent. Pînă atunci, antrenamente după un plan minuțios întocmit în lumina modificărilor aduse actualului regulament al „mondialelor“.

— Ce sportivi fruntași se pregătesc pentru acest campionat?

— Ion Roșu, Ion Negroiu, Ștefan Băcăoanu, Mircea Ciobanu, Angela Năstase, Elena Băcăoanu, Elisabeta Popescu-Călin și mulți alții.

— Riscăți un... pronostic?...

— Comportarea parașutiștilor noștri în anul care a trecut îmi dă speranțe îndreptățite că ne aflăm pe un drum bun. Amintesc că la concursul internațional din 1965 de la Skoplje, din R.S.F. Iugoslavia, echipa țării noastre a ocupat primul loc, cîștigînd două medalii de aur, două de argint și una de bronz. Sperăm ca și la „mondialele“ de la Leipzig să avem o comportare frumoasă.

VASILE TOFAN

FOTBAL ȘI GOLURI

(Urmare din pag. 1)

În 1965 „Cupa campionilor europeni“ și „Cupa intercontinentală“ au fost cîștigate de echipa Internazionale, dintr-o țară — Italia — în care în același an, eficacitatea a fost de 2,20.

Iată deci argumente care pot susține afirmația că eficacitatea nu determină întotdeauna calitatea fotbalului.

Se mai susține de către unii că publicul vrea goluri și că spectatorii vin mai mult pentru goluri. Acest lucru a fost dezbătut în revista de specialitate „L'entraîneur français“ din ianuarie 1965 arătîndu-se următoarele: „Se afirmă mereu că publicul vrea goluri și că spectatorii sînt mai puțini la fotbal pentru că golurile se împușcă. Inexact! În primul rînd, în fotbal nu s-au marcat multe goluri nici în trecut. În al doilea rînd, se marchează puține goluri în unele țări unde fotbalul este foarte popular (Italia, Spania, Portugalia, Argentina); nu este deci o relație la cauză la efect între numărul mic de goluri și marea număr de spectatori din aceste țări. Trebuie respinsă părerea care face să se creadă că publicul goalește stadionele pentru că se marchează din ce în ce mai puține goluri. Publicul pare mai sportiv decît cred unii croniciari și conducători de cluburi.

Ceea ce vrea publicul este SPORT, adică viață, dinamism, generozitate, angajare și combativitate“.

Prin urmare este evident că valoarea jocului de fotbal nu poate fi redusă numai la un cuvînt și anume EFICACITATE. În fond, fotbalul este în ultimă instanță lupta dintre atac și apărare, în care eficacitatea nu este decît expresia cifrică a rezultatului acestei dispute.

În evoluția istorică a fotbalului a existat o vădită tendință de a întări apărările, începînd cu mărirea numărului fundașilor de la unu pînă la patru, fapt care a redus eficacitatea. Este interesant de arătat că, de-a lungul anilor, s-a ținut seama de o „medie“ a eficacității pe meci, medie care a dus la acțiuni pentru a întări apărarea ori pentru a întări atacul. Orice dezechilibru între atac și apărare a fost prompt restabilit pentru a nu periclita echilibrul dintre cele două compartimente ale unei echipe.

Un dezechilibru prea mare n-a plăcut și n-a să placă niciodată.

Și pentru că am folosit statistica, să prezentăm — în continuare — câteva date pentru a vedea cum a evoluat acest indice al eficacității și care este media mai frecventă. Vom lua cifre din cam-

pionatul mondial, considerînd că el reprezintă chintesența valorii fotbalistice: în campionatul mondial din anii 1930 și 1954 media a fost de 3,88 goluri pe meci; în 1950 — 3,95; în 1958 — 3,55; în 1962 — 2,78. Rezultă că o dată cu întărirea apărărilor, scade inevitabil indicele de eficacitate.

Iată cîțiva indici de eficacitate din anul 1966 în unele țări din Europa: Anglia 3,4 goluri pe meci; R. F. Germană 3,3; Austria 2,9; Franța 2,6; Spania 2,3; România 2,3 (media celor 5 etape din actualul retur, care este și cea mai scăzută); Italia 2,2 și Bulgaria 2,1.

Am dat aceste cifre nu pentru a justifica slăbirea eficacității la noi, ci pentru a vedea care este media pe plan european și a nu transforma o noțiune cantitativă într-o... obsesie.

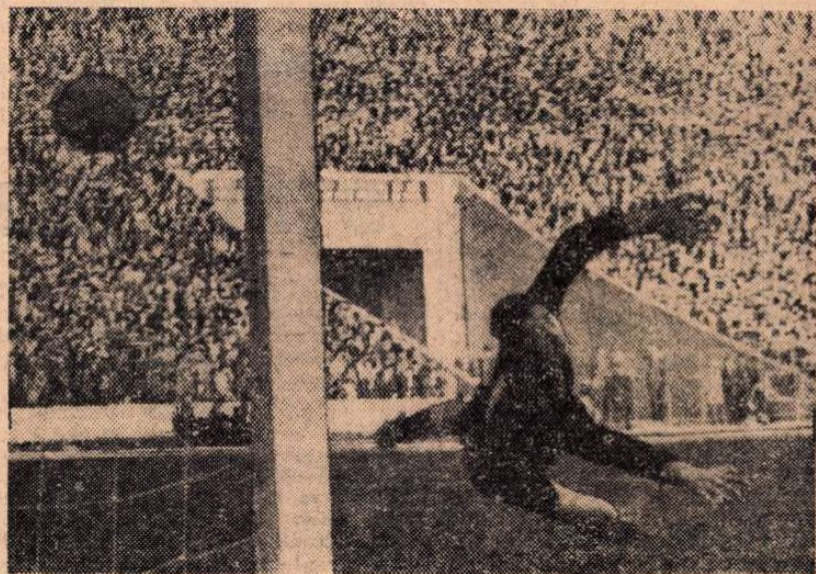
După părerea mea, problema fotbalului nu se rezolvă unilateral, utilizîndu-se numai unele elemente ale lui ca, de exemplu, NUMĂRUL DE ȘUTURI TRASE LA POARTĂ LA ANTRENAMENT.

A trage între 60—80 de lovituri în CONDIȚII DE JOC, așa cum se execută cele 200 DE ȘUTURI DE LA ANTRENAMENT, este o treabă extrem de grea care, la condițiile moderne de viteză și de forță, poate (la cea mai mică exagerare, așa cum s-a întîmplat uneori) să ducă la accidente.

Este bine ca problemele de antrenament SĂ FIE PRIVITE CU TOATĂ SERIOZITATEA și discutate într-un cadru competent pentru a nu da loc la confuzii.

Nu trebuie uitat că jucătorii de la echipele de categorii superioare NU ÎNVAȚĂ trasul la poartă, ci numai ÎL EXERSEAZĂ, pentru menținerea forței, adresei, vitezei de execuție, preciziei etc. „Personalitățile porții“ sînt deosebite la seniori și pe ele, de fapt, se contează la marcarea golurilor.

Dau un exemplu văzut de mine în

Italia în decembrie 1965 la echipa Internazionale, cînd se antrenau Jair, Mazzola, Peiro, Domenghini etc.: fiecare exersa cîteva lovituri, fără adversar, din poziții liber alese, apoi din combinații pe extremă cu adversar, la comenzile antrenorului Herrera. Totalul acestor lovituri: circa 15 de fiecare. După aceste șuturi a urmat o serie de lovituri de precizie, cu obiectivul ca din cinci șuturi trase din atacuri în viteză din mingi pasate de la aripi, să se marcheze trei goluri. O dată realizată cifra aceasta, antrenorul trimitea jucătorul respectiv la alte exerciții. La terminarea antrenamentului, jucătorii mai tineri continuau să mai tragă la poartă vreo 10 minute.

Este drept că am lungit cam mult expunerea de față și am depășit (poate) interesul unora dintre cititori, dar am dorit să prezint problema spinoasă a eficacității într-o lumină mai realistă pentru a nu se specula și teoretiza diferitele ei aspecte, fapt care ar dauna tocmai fotbalului pe care îl dorim să fie la un nivel ridicat.

Numai din cunoașterea detaliată a diferitelor aspecte legate de fotbal și de eficacitate, de toți factorii care contribuie la dezvoltarea lui (jucători, antrenori, arbitri și spectatori), se va putea crea o atmosferă favorabilă creșterii valorice a fotbalului.

NOTA REDACȚIEI. Publicăm acest articol care ridică o serie de probleme interesante, ce se adaugă numeroaselor păreri și discuții făcute pe marginea îmbunătățirii jocului de fotbal în general și a eficacității în special. Autorul își propune să aducă o contribuție la lămurirea unor probleme complexe ale acestui sport. Fără îndoială că fotbalul se joacă pe goluri. De aceea, eficacitatea comportă — după părerea noastră — discuții ample. Iată de ce ar fi interesant — și, desigur, util — să aflăm și părerea altor specialiști în legătură cu acest subiect alături de actual.

Așteptăm!

ȘTIRI

ECHIPELE NOASTRE ÎN „CUPA BALCANICĂ“

Au fost programate două partide în cadrul competiției internaționale cîntate cu „Cupa balcanică“ (ediția 1965) la care participă și echipele Rapid București și Farul Constanța. Astfel, Rapid va evolua la Tirana, miercuri 18 mai, în compania echipei 17 Nandori, iar Farul va juca la Constanța în ziua de 1 iunie cu Olimpiașii Pireu.

ARBITRI ROMÂNI PESTE HOTARE

Doi arbitri români au fost delegați să conducă la centru jocuri internaționale în Ungaria și R.D. Germană. Arbitrul Vasile Dumitrescu va conduce (sîmbătă, 7 mai) meciul Ungaria B — Iugoslavia B (care se va desfășura la Bokescsaba), iar Andrei Rădulescu va arbitra (sîmbătă 28 mai, la Halle) partida dintre formațiile de tineret ale R.D. Germane și Olandei.

După cucerirea titlului, tradiționala fotografie. De la stînga la dreapta, rîndul de jos: Sanda Dumitrescu, Ana Haralambie, Marieta Lupeanu, Ecaterina Vogel, Elisabeta Nagy; rîndul de sus: Valentin Albulescu (secretarul biroului secției), Viorica Niculescu, Cornelia Gheorghe, Elena Ghilă, prof. Constantin Dinescu (antrenorul echipei), Margareta Simon, Elena Tintorescu și Alexandru Dănilă (secretarul clubului).

BASCHEI

POLITEHNICA BUCUREȘTI, O CAMPIONĂ AUTENTICĂ

În ediția 1965—1966 a campionatului republican feminin de baschet, Politehnica București a obținut cea mai categorică victorie înregistrată de vreo echipă de la înființarea competiției. Într-adevăr, cîștigînd 22 din cele 23 de meciuri susținute, Politehnica a acumulat 45 de puncte, avînd un avans de 5 puncte față de a doua clasată, Rapid București. Iar coșaverajul 1516—1108 (o diferență pozitivă de 408 puncte) demonstrează că actualele campioane și-au cucerit victoriile fără emoții, la scoruri concludente.

Căror elemente datorează baschetbalistele de la Politehnica și antrenorul lor, prof. Constantin Dinescu, acest remarcabil succes? Vom sublinia în ordine: exemplarei combativități, respectării disciplinei de joc, armonioasei îmbinări între calitățile jucătoarelor experimentate și ale celor tinere, acțiunilor de atac deosebit de eficace. Dintre membrele lotului vom remarca pentru comportarea constant bună, pentru aportul deosebit adus în realizarea victoriilor, pe Viorica Niculescu, a cărei reîntregire s-a făcut din plin simțită în organizarea jocului, Sanda Dumitrescu, elementul de „soc“ și cu cea mai mare eficacitate (a cucerit de altfel locul I în clasamentul coșeterelor turneului final, înscrînd 97 de puncte), Cornelia Gheorghe, care se afirmă tot mai mult pe postul de conducătoare de joc, și Ecaterina Vogel, care a adus un plus de dirigenție.

Pentru viitor (și cînd spunem aceasta ne gîndim mai ales la întrecerile internaționale) echipa noastră campioană are nevoie de cîteva completări. Ne referim, de exemplu, la folosirea apărării „om la om“, la promovarea în lot a unor baschetbaliste tinere și la folosirea lor cu curaj, la pregătirea unei jucătoare cu talie de pivot, fără de care perspectiva obținerii unor rezultate superioare pe plan internațional este limitată.

D. STĂNCULESCU